

EEN KEGEL MET STENGELS

TEKST HANNA BERVOETS

ILLUSTRATIE GEES VOORHEES

Kijk, daar loopt Germaine! Over het trottoir van Eddy Street, hop hop: op naar zijn werk. Germaine draagt witte Puma's, het meest gewilde type van vorig jaar, ze kunnen nog wel, het is pas maart. Bovendien neemt Germaine zijn schoenen iedere ochtend af met een gezichtsdoekje; eerst boent hij zijn eigen neus, dan die van zijn Puma's, witte Puma's die nu langs de gesloten rolluiken van Loreys Hairsalon veren, hop hop, kijk nou! Germaine zweeft bijna! Over het zebrapad bij de kruising van Turk met Franklin.

Dit is geen beste buurt, weet Germaine ook wel. Hij liep hier liever niet toen hij nog maar net in deze stad woonde. Dat was ook niet nodig, hij werd elke ochtend door een zwart waterstofbusje naar zijn werk gebracht. Sinds het seminar *work/life balance* – toen Rob het inkocht heette het natuurlijk anders; *healthy employees*, *healthy company*, misschien? – weet Germaine dat lopen veel beter is, dat hij met elke extra stap zijn levensduur verlengt. Ja, daarom loopt hij, voor zichzelf, omdat hij daar bewust voor heeft gekozen.

Germaine neemt deze route nu al een half jaar. In dat half jaar heeft hij nog nooit iemand gegroet, ook de jongen van de uitlaatservice niet; de Mexicaan (waarschijnlijk) die hem elke dag voorbij loopt met vijf kleine hondjes, aan vijf verschillende lijnen – o, daar is hij al, de diertjes keffen en buitelen over elkaar, hun lijnen verstrengd als een verwaarloosd bolletje wol in een la; Germaine wendt zijn gezicht af.

Want hij weet wel wat de Mexicaan denkt. Zijn Puma's en zijn laptotas verraden hem: het is een laptotas van leer, een laptotas met een extra tabletvak. 'Kijk,' denkt de Mexicaan wanneer hij Germaine ziet: 'Daar heb je weer zo'n *techie*'.

En de Mexicaan is natuurlijk de enige niet.

Kijk, een *techie*, denkt de bedelaar. Kijk, een *techie*, denkt de vrouw achter de hotdogkar. Kijk, daar heb je weer zo'n god-vergeten *techie*, denkt de moeder die twee diensten draait.

Ja, de mensen in deze buurt zouden het liefst hun hoofd schudden wanneer Germaine voorbij loopt en soms doen ze dat ook – daar, die man in het klapstoeltje voor Molly's, rolt die nou met zijn ogen?

Germaine versnelt zijn pas, hop hop, stap stap, langs de speeltuin met kabelbaan in het Jefferson Square Park; hij begrijpt de mensen ook wel. Zien zij een *techie* als hij lopen, dan zien ze de óorzaak voorbijkomen; de reden dat hun huurprijzen maar blijven stijgen, dat die oude Jim zijn *burger joint* heeft moeten sluiten, dat het Candlestick stadion gesloopt wordt – kijk, denken de mensen: daar loopt de reden dat wij onze stad uitgejaagd worden, als muntjes in het kermisapparaat van de richel af worden geschoven.

O zeker, Germaine weet wat de mensen denken als ze hém zien, maar weet je: hij vindt het niet zo erg.

Hé, daar zit Germaine. Lekker aan het werk, achter een tafel bij het raam: hij kijkt graag uit over dit deel van de stad. Het goede deel, het deel van de fietskoeriers en de trammetjes, van de keuze tussen *filter*, *blond roast* of *dark*; het deel van de mensen die eigenlijk te veel haast hebben om zulke keuzes te maken of haast hebben omdat ze zulke keuzes moeten maken: Germaine kiest al een half jaar hetzelfde.

'Een dubbele Americano, een dubbele Americano voor Germaine?' – een dubbele Americano, daar doet hij het langst mee. En ook al kiest hij nooit iets anders, Germaine vindt het fijn dat er opties zijn, het maakt zijn keuze een bewuste keuze en niet het gedwongen resultaat van schaarste.

Germaine tuurt naar het scherm van zijn laptop, je kunt wel zien dat hij hard zit te werken. Hij zit licht voorovergebogen, knijpt met zijn ogen, verandert nauwelijks van houding...

Germaine?

Germaine, je moet wel wakker blijven!

Jezus. Vooruit, je sliep weer slecht vannacht, maar er zitten toch zeker acht uur in een werkdag, en oké, het is rustig vanmiddag, maar kijk, je hebt een Facebookmention, waarschijnlijk de developer die nog eens met je wilde afspreken – bestel anders nog een dubbele Americano, de laatste voor vandaag, dan drink je gewoon een beetje langzaam?

'Hey, man!'

'O. Hey.'

O god, daar heb je René. En hij gaat zitten naast Germaine; dit is expres, een actie met voorbedachten rade, er zijn nog genoeg vrije tafels.

'Any luck today?' vraagt René.

Germaine trekt zijn wenkbrauwen op: luck, waarom zou iemand als hij luck nodig hebben?

'Ik werk aan wat projectjes.'

'Cool,' zegt René: 'Ik ook!' – en Germaine vraagt het niet, Germaine vraagt het nooit, maar René draait z'n laptop om: 'Dit is m'n nieuwste werk, ik heb het alleen nog op m'n site te zetten, dit gaat dingen doen hoor, ik zeg het je.'

Een hotdogverkoper maakt hotdogs om ze te verkopen. Een kunstenaar maakt hotdogs omdat hij ze mooi vindt. En vooruit, wanneer het een handige kunstenaar betreft strikt hij een idioot die de hotdogs óók mooi vindt en er zo 17.245 dollar voor neerlegt.

Rob was zo'n idioot. Hij kocht een kegelvorming object met stengels, een *installatie* van precies zo'n type als René: 'Voor in de entreehal, daar raken de mensen geïnspireerd van' – misschien, denkt Germaine wel eens, misschien had hij toen moeten vertrekken.

'Nou, wat vind je ervan?' vraagt René.

'Schandalig,' fluistert Germaine.

René lacht, Germaine kijkt naar buiten.

Kijk, daar staat Germaine, op de derde loopband van rechts, die jongeman met de witte Puma's, het meest gewilde type van vorig jaar.

Germaine kijkt naar een groot tv-scherm. Dit is de enige plek waar hij nog in aanraking komt met kabel-tv en daar is hij blij mee, 's avonds heeft hij genoeg aan zijn laptop maar hier biedt *Family Guy* een fijne afleiding van zijn omgeving – van de studenten met hun harige kuitjes, de luidruchtig telefonerende Chinezen.

Zien zij een *techie* als hij lopen, dan zien ze de óorzaak voorbijkomen; de reden dat hun huurprijzen maar blijven stijgen.

Hij heeft deze plek zelf gekozen, hoor; het was een bewuste afweging tussen voor- en nadelen. Ja, het is de goedkoopste keten, maar dat is lang niet het enige, in Fit4Less China Town hebben ze spulletjes – scheerschuim en aftershave – het zijn juist de goedkope ketens die luxe willen uitstralen. Dus straks, na zijn training, zal hij uitgebreid douchen en zich overal wassen. Hij hoopt dat ze, eindelijk, het lege busje Axe hebben vervangen. In het tabletvak van zijn laptoptas zit een scheermesje en ze hebben hier meerdere wasbakken – dus niet, zoals in zijn vorige sportschool, maar één; nee, hier hangt een hele rij spiegels en er is er altijd wel eentje vrij om zichzelf in te bekijken.

Waar is Germaine nu? Ah, daar zit hij: achter in de Deli, aan het enige tafeltje, op een plastic kuipstoel.

Tussen zeven en acht is dit tafeltje vaak vrij, want tussen zeven en acht is het etenstijd en mensen eten 's avonds liever niet in een Deli – wat vreemd is, want de broodjes zijn hier vuistdik, er zit net zoveel vlees op als dat er in een biefstuk gaat en ze vullen behoorlijk, deze broodjes, of in ieder geval een stuk beter dan de speltbagels en mueslimuffins die Rob altijd laat komen. Shany klaagde daar haast dagelijks over: 'Sorry hoor,' zei ze tussen twee happen door: 'maar hier red ik het vandaag niet op!'

Germaine kijkt de Deli in. Het gangpad dat pas na sluitingstijd weer zal worden gedweild, de schappen kattenvoer en chocoladekoekjes, de zakjes chips in vier, vijf, negen verschillende smaken: 'Elke aanschaf die je doet, elke ervaring die je ondergaat, elke handeling die je uitvoert kan altijd net een stukje makkelijker worden gemaakt,' zei Rob tijdens het eerste sollicitatiegesprek. 'Het is aan ons om te bedenken hoe, dat is wat we hier doen.'

'Denk maar niet dat we winst maken hoor,' zei Shany een paar maanden later, buiten, aan de picknicktafel boven haar spelbagel: 'Come on, onze dienst is gratis!'

'Het doet er ook niet toe of we winst maken,' legde Rob desgevraagd uit. 'Geen van de grote spelers maakt winst, het draait allemaal om marktwaarde!'

Marktwaarde, gelooft Rob, genereer je door billboardruimte boven Bayshore Freeway te kopen. Door studenten in rode hesjes met je logo over de werf te laten lopen. Misschien ook wel door dagelijks spelbagels te bestellen en een kegel met stengels in de entreehal van je kantoor te zetten.

Ja, weet Germaine nu, in deze stad zijn *start ups* als de installaties van René: ze zijn waard wat de goedbedeelde gek ervoor geeft. De goedbedeelde gek geeft alleen wel net wat meer wanneer hij angstig is. En zo is marktwaarde toch vooral de vrucht van intimidatie; het bedrag dat concurrenten ervoor over hebben om je over te kopen, in te kapselen. Maar dan moet je dus wel concurrenten hebben, had iemand dat tegen Rob kunnen zeggen?

'Sorry, blijft u lang nog?'

Germaine kijkt op. Er staat iemand naast het enige tafeltje in de Deli, een man met aan elke grove hand een kind.

'Nee, hoor,' zegt Germaine. 'Ik was net klaar hier.'

Hé, dáár, daar aan de bar, dat is nou echt een meisje voor Germaine: ze is lekker lang en zo te zien alleen. Bovendien draagt ze Converse Sneakers, dat betekent vast dat ze toerist is, een meisje uit Europa misschien, een meisje met een hotelkamer.

Germaine weet hoe je zo'n meisje aanspreekt. Je vraagt niet of ze hier vaker komt, je laat merken dat jij hier vaker komt: 'Wat duurt het weer lang hè?'

'Ja, ik probeer al tien minuten iets te bestellen.'

'Zo gaat het altijd hier, wat wilde je hebben?'

'Een biertje, *thanks*.'

Een hotdogverkoper maakt hotdogs om ze te verkopen.
Een kunstenaar maakt hotdogs omdat hij ze mooi vindt.

'Hoor ik een accent?'

Het meisje draait zich naar Germaine, neemt hem in zich op: ze ziet nu natuurlijk zijn Puma's, het meest gewilde model van vorig jaar.

'Ik kom uit Nederland,' zegt het meisje.

Nederland, denkt Germaine, kwam Stan niet ook uit Nederland?

'Wat grappig, mijn collega Stan komt ook uit Nederland, met Kerst vloog hij naar zijn familie, dat was een hele trip.'

Het meisje wijst op zijn laptoptas en knikt: 'En jij en Stan zijn zeker *techies*'?

Marktwaarde, gelooft Rob,
genereer je door billboardruimte
boven Bayshore Freeway te
kopen.

Ja, dit is echt een meisje voor jou, Germaine. Ze houdt niet van dansen en ze is slim – ze weet gewoon wat Ubuntu is – en ze blijft maar vragen stellen, het lijkt wel of ze je écht leuk vindt.

Eigenlijk is het net te koud om op de pier te zitten. Maar het meisje had zin in een wandeling, binnen klonk zulke harde muziek en dit meisje heeft, net als Germaine, niets met oppervlakkige conversatie. Daarbij zoent het buiten fijner; binnen staat iedereen te tongen op dit tijdstip maar zoenen moet bijzonder lijken, op een pier lijkt zoenen bijzonder, nee: op een pier is zoenen bijzonder.

Ze zoent fijn, dit meisje. Ze zegt ook zulke leuke dingen. En, net zo belangrijk, ze laat Germaine leuke dingen zeggen, de voordelen van Linux Mint uitleggen. Misschien was dat wat saai voor haar, maar ze bleef, opnieuw, maar vragen stellen, ze is ook technisch onderlegd natuurlijk, zelf fotografeert ze. 'Ik zal een keer wat foto's van je maken,' zei ze. Dat betekent dat er een volgende keer is: had Stan niet een vriendin in Nederland? Dat ging best, hij zag haar in ieder geval elke kerst, en ze Skypeten, soms zelfs onder werktijd.

'Ik begin het koud te krijgen,' zegt het meisje.

Kom op Germaine, je vest!

Appartement 22lw, achter deze voordeur ligt een groot grof kleed dat de hele plankenvloer beslaat, er is een panoramaraam en een ontbijtbar. Twee jaar geleden kreeg Germaine de sleutel van deze woning, anderhalf jaar later moest hij hem weer inleveren. Nu woont hier de dochter van de huisbaas, of misschien is het zijn nichtje, een jong, mooi meisje – Germaine heeft haar wel eens met de post bezig gezien. Dus loopt hij appartement 22lw voorbij nu. Germaine gaat nog een trap op, en

nog een, en nog een, tot hij voor het grijze, klemmende deurtje staat. Hij duwt het deurtje half open, gluurdt door de kier.

Binnen neemt hij de trap, nooit de lift – een lift is een kijkdoos waarvan de deurtjes voor verkeerde ogen kunnen openen.

Kijk, daar ligt Germaine! In zijn slaapzak onder een zeil, goed ingestopt tegen de wind. Kijkt hij om zich heen, dan ziet hij de gloed van de stad: het schijnsel van lichtbakken en autolampen, en daar, in de verte, de fonkelende speldenknoppen van de Valley.

Maar Germaine kijkt niet om zich heen vannacht. Heeft zijn ogen dicht, hij slaapt, althans daar lijkt het op, kijk hem nou eens liggen, daar, op het gietijzeren brandplateau net onder het dak: zijn laptoptas onder zijn hoofd, zijn zakken aan zijn voeten, hé, zijn dat witte Puma's?

Ja, Germaine draagt witte Puma's, het meest gewilde model van vorig jaar.

Hij houdt ze de hele nacht aan.

